

A SZENTATYA, XIV. LEÓ PÁPA ÜZENETE A 40. IFJÚSÁGI VILÁGNAP ALKALMÁBÓL

2025. november 23.

„Ti is tegyetek tanúságot, hiszen velem vagytok” (vö. Jn 15,27)

Kedves Fiatalok!

Hozzátok intézett első üzenetem elején mindenekelőtt szeretnék köszönetet mondani nektek. Köszönöm az örömet, amely sugárzott belőletek, amikor jubileumotok alkalmából eljöttetek Rómába, és köszönet illeti azokat a fiatalokat is, akik a világ minden tájáról imádságban csatlakoztak hozzánk. Ez az esemény értékes alkalom volt hívő lelkesedésünk megújítására és a szívünkben lángoló remény megosztására. Tegyük tehát azért, hogy a jubileumi találkozó ne váljon elszigetelt élménnyé, hanem mindnyájatok számára előrelépést jelentsen a keresztény életben és erős bátorítást az állhatatos hívő tanúságtételhez.

Éppen ez a dinamika áll a következő ifjúsági világnap középpontjában, amelyet Krisztus Király vasárnapján, november 23-án tartunk, s amelynek témája: „Ti is tegyetek tanúságot, hiszen velem vagytok” (vö. Jn 15,27). A Szentlélek erejével, a remény zarándokaiként készülünk arra, hogy Krisztus bátor tanúivá váljunk. Induljunk el tehát már most azon az úton, amely elvezet bennünket a 2027-es szöuli ifjúsági világtalálkozóig. E távlatban a tanúságtétel két szempontjára szeretnék különösen rámutatni: az egyik a barátságunk Jézussal, amelyet ajándékként fogadunk Istentől, a másik a béketeremtés melletti elköteleződésünk a társadalomban.

Barátok, ezért tanú!

A keresztény tanúságtétel az Úrral való barátságból fakad, aki minden ember üdvösségéért szenvedte el a kereszthalált és támadt fel a halálból. Ez a tanúságtétel nem keverendő össze semmiféle ideológiai propagandával, hanem a belső átalakulás és a társadalmi problémák iránti fogékonnyá válás valódi forrása. Jézus „barátainak” nevezte tanítványait, akiknek feltárta Isten országát, és akiket arra hívott, hogy vele maradjanak, hogy közösségévé alakítsa őket, és elküldje őket az evangélium hirdetésére (vö. Jn 15,15.27). Azzal tehát, hogy Jézus azt mondja: „tegyetek tanúságot”, arról biztosít, hogy barátainak tart bennünket. Egyedül ő tudja pontosan, kik vagyunk és miért vagyunk itt: ismeri fiatal szíveteiket, érti felháborodásokat, melyet a hátrányos megkülönböztetések és igazságtalanságok váltanak ki bennetek, ismeri vágyatokat az igazságra, a szépségre, az öröme és a békére. Barátságával meghallgat, bátorít, vezet benneteket, és mindnyájatokat új életre hív.

Jézus tekintete – aki mindig és kizárólag javunkat akarja – megelőz bennünket (vö. Mk 10,21). Nem szolgálivá vagy egy párt „aktivistáivá” akar tenni: arra hív, hogy barátként legyünk vele, és így életünk megújulhasson. A tanúságtétel pedig spontán módon fakad e barátság örömteli újdonságából. Ez egyedülálló barátság, mely az Istennel való közösséget ajándékozza nekünk; hűséges barátság, melyben felfedezzük saját méltóságunkat és embertársaink méltóságát; örök barátság, melyet a halál sem képes elpusztítani, mert a feltámadt Megfeszítettben van az alapja.

Gondoljunk arra az üzenetre, amelyet János apostol a negyedik evangélium végén hagyott ránk: „Ez az a tanítvány, aki ezekről tanúságot tett, és megírta ezeket. Tudjuk, hogy igaz a tanúsága” (Jn 21,24). Az egész evangéliumi elbeszélés lényegében nem más, mint „tanúságtétel”, tele hálával és csodálattal; egy olyan tanítványé, aki soha nem nevezi meg magát, hanem így utal magára: „a tanítvány, akit Jézus szeretett”. Ez az önmegjelölés egy kapcsolat tükrö: nem személynév, hanem a Krisztussal való személyes kapcsolat tanúsága. Ez az, ami János számára igazán számít: az Úr tanítványának lenni és ő általa szeretettnek érezni magát. Megértjük hát, hogy a keresztény tanúságtétel a Jézussal való hívő szeretetkapcsolat gyümölcse, akiben megtaláljuk életünk üdvösségét. Amit János apostol ír, az rájuk is vonatkozik, kedves fiatalok! Krisztus hív benneteket, hogy kövessétek őt és melléje üljete, hogy hallgassátok az ő szívét, és közelről osztozzatok életében. Számára mindegyiktek „szeretett tanítvány”, és ebből a szeretetből fakad a tanúságtétel öröme.

Az evangélium egy másik bátor tanúja Jézus előhírnöke, Keresztelő János, aki „tanúságot tett a világosságról, hogy mindenki higgyen általa” (Jn 1,7). Bár nagy népszerűségnek örvendett a nép körében, jól tudta, hogy ő csupán egy „hang”, amely a Megváltóra irányítja a figyelmet: „Nézzétek, az Isten Báránya!” (Jn 1,36). Példája arra emlékeztet bennünket, hogy az igazi tanú célja nem az, hogy a középpontba kerüljön, nem követőket akar maga köré gyűjteni. Az igazi tanú alázatos és bensejében szabad, mindenekelőtt önmagától, vagyis annak igényétől, hogy ő legyen a figyelem középpontjában. Ezért szabad arra, hogy az igazságot meghallgassa, értelmezze és ki is mondja mindenki előtt, még a hatalmasok előtt is. Keresztelő Jánostól megtanulhatjuk, hogy a keresztény tanúságtétel nem önmagunk hirdetése és nem a saját lelki, értelmi vagy erkölcsi képességeink fitogtatása. A valódi tanúságtétel az, hogy felismerjük és megmutatjuk Jézust, az egyedülít, aki megment bennünket, amikor megjelenik. János a bűnösök között állva ismerte fel őt, a közös emberlétén osztozva. Ezért hangsúlyozta oly sokszor Ferenc pápa: ha nem lépünk ki önmagunkból és kényelmünk tereiből, ha nem indulunk el a szegények és mindazok felé, akik kirekesztve érzik magukat Isten országából, akkor nem találkozunk Krisztussal és nem teszünk tanúságot róla. Elveszítjük azt az édes örömet, amely abból fakad, hogy az evangéliumot nekünk is hirdették és mi is hirdethetjük másoknak.

Kedves barátaim, arra hívlak benneteket, hogy keressétek tovább a Bibliában Jézus barátait és tanúit. Miközben az evangéliumokat olvassátok, észre fogjátok venni, hogy mindannyian a Krisztussal való élő kapcsolatban találták meg életük igazi értelmét. Legmélyebb kérdéseink ugyanis nem találnak meghallgatásra és nem kapnak választ telefonunk képernyőjének végtelen görgetésétől, ami bár leköti figyelmünket, mégis lefárasztja elménket és kiüresíti szívünket. Ezekkel a kérdésekkel akkor sem jutunk előrébb, ha magunkba zárjuk őket vagy túl szűk körben foglalkozunk velük. Legbensőbb vágyaink csakis akkor teljesülnek, ha kilépünk önmagunkból.

Tanúk, ezért misszionáriusok

Így ti, fiatalok, a Szentlélek segítségével Krisztus misszionáriusaivá válhattok a világban. Kortársaitok közül sokan erőszaknak vannak kitéve, kényszerítik őket, hogy fegyvert fogjanak, elszakítják őket családjuktól, elvándorolni és menekülni kényszerülnek. Sokan nélkülözik az oktatást és más alapvető javakat. Mindannyian osztoznak veletek az élet értelmének keresésében és az ezzel járó bizonytalanságban, a növekvő társadalmi és munkahelyi nyomás okozta szorongásban, a családi válságokkal való szembenézés nehézségeiben, a lehetőségek hiányának fájalmában, az elkövetett hibák miatti büntudatban. Ti magatok is odaállhattok más fiatalok mellé, együtt járhatjátok velük az utat, és megmutathatjátok nekik, hogy Jézusban Isten minden emberhez közel jött. Ahogyan Ferenc pápa szerette mondani: „Krisztus megmutatja, hogy Isten közelség, együttérzés és gyengédség” (*Dilexit nos* enciklika, 35).

Igaz, nem mindig könnyű tanúságot tenni. Az evangéliumokban gyakran találkozunk a Jézus elfogadása és elutasítása közötti feszültséggel: „A világosság világít a sötétségben, de a sötétség nem fogadta be” (Jn 1,5). Hasonlóképpen a tanítvány-tanú is személyesen megtapasztalja az elutasítást, sőt, néha még az erőszakos szembeszállást is. Az Úr nem titkolja ezt a fájdalmas valóságot: „Ha tehát engem üldöztek, titeket is üldözni fognak” (Jn 15,20). Mindez azonban alkalom lehet arra, hogy megéljük a legnagyobb parancsot: „Szeressétek ellenségeiteket, és imádkozzatok üldözőitekért” (Mt 5,44). Ezt tették a vértanúk az Egyház kezdetétől fogva.

Kedves fiatalok, ez nem csupán múltbéli történet. A világ számos pontján a keresztények és a jóakarató emberek ma is üldöztetést, hazugságot és erőszakot szenvednek el. Lehet, hogy titeket is megérintett már ez a fájdalmas tapasztalat, és talán kísértést éreztetek arra, hogy ösztönösen a benneteket elutasítók szintjére süllyedjete és agresszív magatartással válaszoljatok. Ne feledjétek azonban Szent Pál bölcs tanácsát: „Ne engedd, hogy legyőzzön a rossz, inkább te győzd le a rosszat jóval” (Róm 12,21).

Ne csüggedjete tehát! A szentekhez hasonlóan ti is arra kaptatok meghívást, hogy reménnyel telve álljatek helyt, különösen amikor nehézségekkel és akadályokkal találkoztok.

A testvériség mint békekötél

A Krisztussal való barátságból, mely a bennünk élő Szentlélek ajándéka, egy olyan életforma születik, amely a testvériség jegyét viseli. Az a fiatal, aki találkozott Krisztussal, bárhová megy, a testvériség „melegét” és „ízét” viszi magával, és bárki kapcsolatba lép vele, új és mély dimenziót ismer meg: az önzetlen közelség, az őszinte együttérzés és hűséges gyengédség dimenzióját. A Szentlélek megadja, hogy új szemmel lássuk felebarátainkat: a másik ember a testvérünk!

A testvériség és a béke tanúságtétele, mely a Krisztussal való barátságból születik bennünk, kiemel a közönyből és a lelki restségből, segít túllépni a bezárkózáson és a gyanakváson. Egymással is szorosabban összekapcsol bennünket, közös elköteleződésre ösztönöz – az önkéntességtől kezdve a politikai szeretetig –, hogy új életfeltételeket teremtsünk mindenki számára. Ne kövessétek azokat, akik a hit szavait megosztásra használják; inkább fogjatok össze, hogy felszámoljátok az egyenlőtlenségeket és kibékítétek a megosztott és nyomás alatt élő közösségeket. Ezért, kedves barátaim, halljuk meg a bennünk élő Isten hangját, és győzzük le önzésünket, hogy a béke szorgalmas munkásaivá váljunk. Akkor az a béke, amely a feltámadt Úr ajándéka

(vö. Jn 20,19), láthatóvá válik a világban mindazok közös tanúságtételén keresztül, akik szívükben hordozzák az ő Lelkét.

Kedves fiatalok, látva a világ szenvedéseit és reményeit, szegezzük tekintetünket Jézusra. Ő halála óráján a kereszten Szűz Máriát Jánosra bízta anyaként, Jánost pedig órá fiaként. Ez a szeretetből fakadó utolsó ajándék minden tanítványnak, mindannyiunknak szól. Ezért arra hívlak benneteket, hogy fogadjátok el ezt a szent köteléket Máriával, a szeretettel és megértéssel teli anyával. Különösen a rózsafüzér imádsággal ápoljátok a vele való kapcsolatot. Így életünk minden helyzetében megtapasztaljuk, hogy sosem vagyunk egyedül, hanem mindig Isten szeretett gyermekei vagyunk, akiknek ő megbocsátott és akiket bátorít. Erről tegyetek tanúságot örömmel!

Kelt a Vatikánban, 2025. október 7-én, Rózsafüzér Királynőjének emléknapján.

XIV. Leó pápa